

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Συγχρόνως με την εργασία αυτή, ο Ροβέρτος κατέστρωσε και τα σχέδια ενός νέου έργου.

Ένοιωθε εξαιρετικό κέφι για γράψιμο μέσα στο μεγάλο γραφείο του με τ' άνοιχτα χρώματα, με τα καινούργια και κομψά έπιπλα. Άρώματα κυμάτιζαν παντού: άρώματα λουλουδιών και το προσωπικό δράμα της 'Ισαβέλλας. Μά αυτό που έρέθιζε περισσότερο από κάθε άλλο την φαντασία, ήταν η συνεχής παρουσία της νέας γυναίκας. Αυτή ήταν πράγματι για τον Ροβέρτο μία πολύτιμη συνεργάτρια, πολύ διακριτική πάντοτε, μά με πνεύμα εύθυματο και λεπτό. Έπειτα, τί μεθυστική γλυκύτης να την βλέπει άδιάκοπα μπροστά του τόσο τρυφερά έρωτευμένη, τόσο γοητευτική, να χαϊδεύη τὰ έπιπλα με τις ανάλαφρες πτυχές των φαιτών της φορεμάτων, να τακτοποιή τὰ πράγματα γύρω της με κινήσεις χαριτωμένες ή να σκύβη προς αυτόν με μία στάση εγκαταλείψιμης που λύγιζε το κομψό της κορμί σαν ένα λυγρό κλαδί...

Ο Ροβέρτος της έλεγε:

—Τώρα άναρωτιέμαι πώς μπορούσα να εργάζομαι όταν δεν σε είχα...

Κ' εκείνη του άπαντούσε:

—Κ' έγώ άναρωτιέμαι πώς μπορούσα και ζούσα όταν δεν σε γνώριζα...

Στὰ γράμματά του προς τους δικούς του, ο Ροβέρτος εξακολουθούσε να εκθειάζη την γυναίκα του. Δεν έβρισκε μάλιστα λέξεις για να εκφράση την ευτυχία του. 'Η 'Ισαβέλλα δεν του είχε προκαλέσει καμιά άπ' τις απογοητεύσεις, τις όποιες του είχαν προφητεύσει οι άλλοι. Κι' αυτό άκόμα τό θρησκευτικό ζήτημα δεν του έδινε καμιά άνησυχία. Κάθε Κυριακή, ή νέα γυναίκα τον συνάδευε στην έκκλησία κι' ο Ροβέρτος εξακολουθούσε να κάνει τὰ θρησκευτικά του καθήκοντα, χωρίς ποτέ να δέχεται καμιά παρατήρηση εκ μέρους της. Τόν άκουγε πάντα μ' ευχαρίστηση να της μιλάη για τό Θεό κι' έτσι κι' αυτός έλπιζε ότι τό δώρο της πίστωσης δεν θ' άργούσε να έπιφοιτήση σ' αυτήν.

Κατά τὰ μέσα του 'Ιανουαρίου, ο κ. Βιλάν κ' ή γυναίκα του πήγαν στο Παρίσι για να τους δοϋν. Δεν κατέβησαν στην γειτονική στο σπίτι των νεονύμφων οικογενειακή πασιόν, αλλά σε μία έξαδέλφη της κ. Βιλάν, σε μία μακρινή συνοικία. Κάθε μέρα πήγαιναν και έτρωγαν στοϋ Ροβέρτου. 'Η 'Ισαβέλλα τους δεχόταν άξιαγάπητη κ' εξαιρετικά περιποιητική. Ο κ. Βιλάν μάλιστα την έβρισκε τελεία και ιδεώδη σύζυγο. Μά ή κ. Βιλάν έβλεπε με μυστικό τρόπο την παντοδυναμία της στοϋ Ροβέρτου. Δεν είχε πειά άλλη θέληση από τής γυναίκας του. Κατά τις σπάνιες στιγμές που μπόρεσε να θρηθή μόνη μαζί της, ή κ. Βιλάν άναγκάστηκε να παραδεχτή ότι δεν έξασκούσε καμιά έπίδραση στην καρδιά του γιου της κ' ότι ή άναμνήσεις της ζωής του στο πατρικό του σπίτι έσθυναν όλες, μπροστά στην 'Ισαβέλλα.

Όστόσο, της ζήτησε πληροφορίες μ' ένδιαφέρον, για τους φαγούς που προστάτευε άλλοτε στο 'Σαρζέ κ' ή μητέρα του έλαθε τότε την ευκαιρία και του είπε:

—Φαντάζομαι, ότι άσφαλός κ' έδωθ' άνακατευτής στα φιλανθρωπικά έργα της έννορίας σου;

—Βέβαια, μά όχι άκόμα...

Η 'Ισαβέλλα πού ήταν μπροστά, έπρόσθεσε:

—Όχι! Όχι άκόμα... Ένας νεαρός σύζυγος πρέπει ν' άνήκη ολόκληρος στην γυναίκα του κατά τόν πρώτο χρόνο του γάμου τους...

—Ναί, είναι πολύ φυσικό. Μά άργότερα...

—Ω! άργότερα, θέβαια!... Ο Ροβέρτος θα κάνει ό,τι του άρέσει...

—Ο! αυτά ήσαν πολύ φυσικά, πολύ λογικά, όπως τό άναγνώριζε κ' ή ίδια ή κ. Βιλάν. Μά όταν, εφαινιασμένη, ρώτησε τόν Ροβέρτο σε μία στιγμή που θρέθηκαν μόνοι, γιατί εγκατέλειψε

μερικές άπ' τις θρησκευτικές του συνήθειες, εκείνος της άπάντησε:

—Έίδα, ότι αυτό δεν άρεσε της 'Ισαβέλλας, άν και είχε τη λεπτότητα να μη μου τό πη ποτέ... Θεωρώ λοιπόν πιδ σωστό να κάνω με κάποια λεπτότητα άπάντη της τὰ θρησκευτικά μου καθήκοντα, έφόσον εκείνη δεν σμμεριζεται ολόκληρη την πίστι μου...

Η κ. Βιλάν θέλησε τότε να του άπάντηση: «'Αν παντρευόσουν μία πιστή, δεν θ' άναγκάζομουν να λάβω αυτές τις προσυλλάξεις τις τόσο έπικίνδυνες για σένα...», μά κράτησε την άπάντησή της.

Τού είπε μόνο:

—Πριν από την ψυχή της, πρέπει να σκέπτεσαι την δική σου, παιδί μου... Είναι τό πρώτο σου καθήκον... Μην παραλείψεις τίποτε άπ' ό,τι είναι άναγκαίο στην ψυχή σου...

—Έχετε δικη, άπάντησε ο Ροβέρτος. Θά ξαναρχίσω πάλι σιγά - σιγά τις παλιές μου συνήθειες...

Μά ή ύπόσχεσις του δεν διάλυσε καθόλου την σκιά της άγωνίας που θόλωνε τό θλέμμα της...

Ήταν βέβαιη πως ο Ροβέρτος δεν θά την κρατούσε...

XII

Οι Κερβάλ, οι γονείς της 'Ισαβέλλας, περνούσαν κατά κανόνα τόν χειμώνα και την άνοιξη τό Παρίσι. Έκείνος τό χρόνο όμως πέρασαν πολλούς μήνες στην Μεσημβρία για την ύγεια της 'Αριάνας και ξαναγύρισαν κατά τὰ τέλη Μαρτίου.

Η 'Αριάνα ήταν τώρα καλύτερα. Γι' αυτό, μόλις πάτησε τό πόδι της στο σταθμό του Παρισιοϋ, άνήγγειλε πως ήταν έτοιμη να ξαναρχισή την κοσμική ζωή που τόσο της άρεσε...

—Μά ξέρεις καλά, ότι οι γιατροί σου συνέστησαν μία ζωή ήσυχη! παρατήρησε ή μητέρα της...

—Οι γιατροί; Μά, άγαπητή μου μαμά, ξέρεις καλά, άν λογαριάσω τους γιατρούς και τις συνταγές τους!...

Έπειτα, πέφτοντας στην άγκαλιά της 'Ισαβέλλας που είχε πάει να την ύποδεχτή, της ψιθύρισε στο αυτί:

—Ε λοιπόν, Μπέλλα μου, ο εϋσεθής σου σύζυγος κατάρρωσε να σε προσηλυτίση...

Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε γλυκά κ' ειρωνικά και της άπάντησε:

—Άγνοεις, μικρόλα μου, ότι εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων, ή σύζυγος προσηλυτίζει τόν σύζυγο;...

Η 'Αριάνα άρχισε να γελάη, ρίχνοντας μία ματιά προς τόν Ροβέρτο, ο οποίος κουβέντιαζε με τόν πεθερό του...

—Ναί, ναί, είπε. Τότε έσύ...

—Ναί, έγώ προσηλυτία τόν Ροβέρτο, άπάντησε γαλήνια ή 'Ισαβέλλα.

—Τόσο τό καλύτερο!... Φαντάσου, ότι φοβόμουν—ώ! πολύ λίγο—μήπως συμβή τό αντίθετο...

—Μά δεν με ξέρεις λοιπόν;

—Ω! ξέρεις... Συμβαίνουν πολλές φορές πράγματα παράδοξα... Νά, ο κ. ντε Φόρζ προσηλυτίσε τόν σύζυγο του...

Η 'Ισαβέλλα χαμογέλασε πάλι, με την ίδια γλυκεία ειρωνεία, καθώς άπαντούσε:

—Ω, άγαπημένη μου, έγώ δεν είμαι ή κ. ντε Φόρζ... ούτε ο Ροβέρτος είναι ο κ. ντε Φόρζ.

Η παρουσία στο Παρίσι της οικογενείας Κερβάλ, δεν μετέβαλε σε τίποτε τη ζωή του νεαροϋ άνδρουγιου. Η 'Ισαβέλλα αισθανόταν για τους δικούς της μία στοργή πολύ γαλήνια, που την έδειχνε, κάνοντάς τους μιά-δυό έπισκέψεις τη δομάδα και γευματίζοντας κάθε τόσο μαζί τους. Μερικές φορές, τους συναντούσε σε καμιά έσπεριδα ή κοσμική συγκέντρωση. Γιατί ο Ροβέρτος, σύμφωνα με τις συμβουλές της, είχε άρχισει να γίνεται κοσμικός και να πιάη χρήσιμες σχέσεις. Η 'Ισαβέλλα ήξερε βαθειά την τέχνη να μπαίνη παντού και να έπιβάλεται

—Λοιπόν, Μπέλλα, ο εϋσεθής σύζυγός σου κατάρρωσε να σε προσηλυτίση;...

μέ τη γοητεία της και την ξεμπάθα της. Χάρης μάλιστα πάντως ντε Φόρζ, που κατοικούσαν στο Παρίσι τὸν χειμῶνα, καθώρθωσαν νὰ μπὴ καὶ στοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ προαστείου τοῦ Σαιν-Ζερμαίν.

Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Ροβέρτου εἶχε κάνει εὐφήμως γνωστὸ τ' ἔνομα του. Μὰ κ' ὁ ἴδιος ἄρσεν μὴ τὴ λεπτότητά του, τὰ διανοητικά του χαρίσματα καὶ τὴν ἐκφραστικὴν ὠμορφίαν τῶν γαλαζίνων ματιῶν του. Τὸ δεύτερο ἔργο του, «Σκιζα τοῦ Ἀνζού», μόλις ἐξεδόθη, σημεῖως τεραστία ἐπιτυχία. Ὅλοι δὲ οἱ κριτικοὶ διακήρυξαν, χωρὶς ὑπερβολῆς ἄλλωστε, ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε ἀποκτήσει ἕναν ἀκόμα μεγαλύτερον συγγραφέα.

—Καὶ ποτε θὰ βγάλῃς ἄλλο ἔργο; ρώτησε μιά μέρα ὁ κόμης ντε Φόρζ τὸ Ροβέρτο.

Ἡ κόμισσα κ' αὐτὸς εἶχαν πάει τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ φάνε στοῖς Ροβέρτου καὶ τῆς Ἰσαβέλλας, γιατί σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸν πύργον τους στὸ Ἀνζού, ὅπου ἔσαν αὐρίζον πάντοτε κατὰ τὸ Πάσχα. Ἡ Ἰσαβέλλα κ' ἡ κόμισσα κουβεντιάζαν μέσα στὸ σαλόνι, ἐνῶ οἱ δύο ἄνδρες συνομιλοῦσαν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ροβέρτου.

—Θὰ τελειώσῃ κατὰ τὸ τέλος τοῦ καλοκαριου κ' ὑπολογίζω νὰ ἐκδοθῇ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ φθινοπώρου...

—Καὶ μὴ ἐπιτρέψεις νὰ σὲ ρωτήσω, ποῖο εἶνε τὸ θέμα του;...

—Τὸ θέμα του; ... Γιατί νὰ σοῦ τὸ πῶ; Ἐὰν τὸ δῆς... Δὲν θέλω νὰ μάθῃς γι' αὐτὸ τίποτε ἀπὸ πρῖν...

Ὁ κόμης φαντάστηκε ὅτι ὁ Ροβέρτος ἔκρυβε κάποια στενωχῶρια κάτω ἀπ' τὸν εὐθὺμον μᾶλλον τῶνον τῆς κουβέντας του. Καὶ σκέφθηκε «Μήπως ἀπαρνείται στὸ νέο του ἔργο τὴν παλιήν του ιδέαν;» Μὰ δὲ εἶπε τίποτε γιὰ τὴν ἀνησυχία του αὐτὴ στὴν κ. Βιλάν, ὅταν τὴν ἔσανεῖδε στὸ Σαρζέ. Ὁταν ἄλλωστε ἀρκετὸ τὸ ὅτι τῆς εἶπε πὼς ὁ γιὸς τῆς δὲν θὰ πῆγαινε γιὰ καλοκαίρι στὴν ἐπαρχία του πρῖν ἀπὸ τὸν Αὐγουστο. Ἡ ἔργασία του τὸν κρατοῦσε στὸ Παρίσι καὶ, ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ Ἰσαβέλλα ἦταν πολὺ κουρασμένη. Ἡ δικαιολογίαν αὐτῆς, τὴς ὁποίας ἔγραψε κ' ὁ ἴδιος ὁ Ροβέρτος στίς ἐπιστολὰς του πρὸς τοὺς δικούς του, δὲν ἔγιναν καὶ πολὺ πιστευτές. Μὰ ἡ κ. Βιλάν δὲν εἶπε τίποτε σχετικῶς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅτι θὰ γινόταν σὲ λίγο γιὰ τὴν δὲ ἔοθεσε τὴν πιυχὴ τῆς ἀνησυχίας πὼς ἦταν χαραγμένη στὸ μέτωπό της, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ροβέρτος ἀγάπησε τὴν Ἰσαβέλλα.

Ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει χωρὶς ἄλιφι αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Οἱ δεσμοὶ ποὺ τὸν συνέδεαν με τοὺς δικούς του καὶ τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκε, ἦσαν ριζωμένοι βαθεῖα ἐντὴν ψυχῆ του. Ἐνωθεῖς ἔπισης τῶρα κάποια ἀνάγκη ν' ἀναπηρῶναι πάλι τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος του καὶ νὰ λούσῃ σ' αὐτὸν τὴν ζαλισμένην ψυχῆ του. Μὰ ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ ἀπόπειρε ἔξω πὼς δὲν θὰ ἦταν καθόλου σωστὸ σὲ μιά στιγμή ποὺ εἶχε τόση ὄρεξι γιὰ δουλειά. Ἐξ ἄλλου κ' ἡ ἴδια εἶχε ἀρχίσει, λόγω τῆς ἐγκυμοσύνης, ν' ἀδυνατίζη καὶ νὰ κουράζεται. Τὸ ταξεῖδι στὸ Σαρζέ θὰ ἦταν γι' αὐτὴ μιά κόρασις. Εἴν' ἀλήθεια πὼς ὁ Ροβέρτος θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ μόνος. Μὰ θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ γι' αὐτὴν...

—Ὅ! ὄχι χωρὶς ἐσένα, Μπέλλα μου, ἀγαπημένη! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ πάμε ἀπουδίστατα ἐπὶ τοῦ παρόντος στὸ Σαρζέ... Θὰ πάμε τὸν Αὐγουστο καὶ θὰ μείνουμε περισσότερο καρὸ...

Μετὰ τὴ συμφωνία του αὐτῆ, ὁ Ροβέρτος ἐξάνηρξε μὲ τὸ μεγαλύτερον κέφι τῆς δουλειᾶς του. Ἐγγραφε ἄρσεν ὀλόκληρες, ἐμπνευσμένους ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ τὴν εἶχε πάντα μπρὸς στὸ μάτια του. Τὸ ἀρχικὸ σχέδιον τοῦ ἔργου του, ὀφίστατο, ὅσο προχωροῦσε στὴν ἐπιεξεργασία του, ἀξιοσημειωτὰ μεταβολῆς καθ' ὑπέδειξεν ἡ Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία, μὲ τὸ ὠραῖο καὶ τρυφερὸ γέλιο τῆς, κατηγοροῦσε τὸ σύζυγόν της γιὰ τὴ «συντηρητικότητά του».

—Εἶσαι ἕνας γοητευτικὸς πουριτανός, φίλε μου, τοῦ ἔλεγε, καὶ σ' ἀγαπᾷ ἔτσι. Μὰ γίνου λίγο πιὸ τολμηρὸς στὰ ἔργα σου... Σὲ βεβαιώνω πὼς εἶσαι ἔχεις νὰ κερδίσης πολὺ.

Καὶ τὸ ἀνέφερε τὴς γνώμης διαφόρων ἐξοχιοτήτων τῆς φιλολογίας, ποὺ ἔκριναν τὸ Ροβέρτο Βιλάν ἱκανὸ νὰ φτάσῃ πολὺ ψηλά, ἂν ἔπαυε νὰ εἶνε «πισθοδρομικός».

Ὁ Ροβέρτος ἀντιστεκόταν — ὅπως ἀντιστεκόταν, ὅταν ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ δοῦνε στὸ θέατρο ἕνα σπουδαία θέβαια, μὰ ποὺ ἡθικὴ του τ' ἀποδοκίμαζε. Κι' ἐξακολουθοῦσε τὸ ἔργο του, σύμφωνα μὲ τὴν ιδέα του. Ἡ Ἰσαβέλλα, χωρὶς νὰ μνησικαχῆ, τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τὸ ἔλεγε: «Α! Τί ὑπερβολικὸς ποὺ εἶσαι, ἀγαπημένε μου!...» Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς ἡμέρας, ὁ Ροβέρτος ἔξοχιζε τὴς σελίδες ποὺ εἶχε γράψει καὶ τὴς ἐξαγόρασε μὲ ἄλλο πνεῦμα, — τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαβέλλας. Ἐτσι ὁ Ροβέρτος ὀπαυροῦσε στὸ τέλος, ὅπως ὑποχω-

ροῦσε στὸ κάθε τί.

Καὶ τόση ἦταν ἡ τυφλωσίς του, ὥστε δὲν συλλογιζόταν ν' ἀνησυχίη γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐπιπολαιότητα ποὺ ἔδειχναν τὰ γούστα κ' ἡ ιδέες τῆς γυναίκας του. Δὲν ὑπέφερε, γιατί ἐκείνη δὲν καταλάβαινε τὴ λεπτότητα τῶν χριστιανικῶν τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὑπάρχουν πάντοτε ἀπὸ βάθος τῆς ψυχῆς του. Μὰ τὸ πάθος τὰ σκέπαζε μ' ἕνα πέπλο κ' ὁ Ροβέρτος γινόταν βλοσυρὸς καὶ πιὸ ἀδιάφορος γιὰ ὅτι δὲν εἶχε σχεῖς μὲ τὴν Ἰσαβέλλα.

Κατὰ τὸν Αὐγουστο, οἱ δύο νέοι σύζυγοι ἔφτασαν στὸ Σαρζέ καὶ κατέβησαν στὸ «Σπίτι μετὰ τὴς Πασχαλιῆς», μολοντὴ ἡ κ. Βιλάν ἠθέλε νὰ τοὺς ἔχη κοντὰ της, γὰ νὰ ἐξανακτήσῃ μετὰ τὸ γιὸν τῆς κάποια στενὴν ἐπικοινωνίαν. Μὰ δὲν μπορούσε ν' ἀντιτάξῃ καμμίαν παρατήρησιν ἐπὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ἰσαβέλλας νὰ βρισκεταί κοντὰ τὴν μητέρα της, προσπάντων γιὰ τὸν τοκετό.

—Θὰ σὰς στενοχωροῦσαμε, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα μετὰ τὴ γαλήνιαν τῆς χάρι, ὅταν ἡ κ. Βιλάν ἐξέφρασε στὸ Ροβέρτο τὸ παραποῦτό της.

—Τὸ παιδί μας κ' ἡ γυναίκα τοῦ παιδιοῦ μας, δὲν θὰ μᾶς στενοχωρήσουν ποτέ...

—Μὰ κ' ἡ μητέρα ἐπιμένει νὰ μ' ἔχη κοντὰ της. Θὰ μᾶς βλέπε πάντοτε σὺνὰ καὶ θὰ ἀθάρχασατε στὸ «Σπίτι μετὰ τὴς Πασχαλιῆς».

Ἀπὸ τὴν πρώτη κιδᾶς ἡμέρα, τὸ διαισθητικὸν βλέμμα τῆς μητέρας διέκρινε στὸ Ροβέρτο μιά μεταβολή, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα ὅταν τὸν εἶδε πρὸ ὀλίγων μηνῶν στὸ Παρίσι. Τῆς φάνηκε λιγώτερον ἀπάθος, λιγώτερον στοργικόν, κάπως ἀδιάφορος πρὸς ὅτι τὸν προηγούμενον χρόνον, συγκινούσε τὴν καρδίαν του. Καὶ παρατήρησε μετὰ ἀγωνία ὅτι δὲν ὑπῆρχε πια τίποτε ἀπὸ τὴν ἐκφρασίαν, ποὺ τόσο εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε μέσα στὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ της.

Ἐλπίζε ὥστόσο ὅτι, κατὰ τὴ διαμονὴν τοῦ στὸ Σαρζέ, θὰ τὸν ἔβλεπε σὺνὰ, θὰ τὸν ψυχολογοῦσε καὶ θὰ τοῦ ἀπύθυνε διακριτικὰ διάφορες ἐρωτήσεις, γιὰ ν' ἀντιληφθῆ τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν καὶ τὸ βαθμὸν τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἰσαβέλλας. Μὰ γρηγορὰ ἀπογοητεύθηκε καὶ σ' αὐτό. Ἡ ὕψην τῆς—πολὺ κουρασμένη, καθὼς ἔλεγε—δὲν ἄφηνε καθόλου τὸ «Σπίτι μετὰ τὴς Πασχαλιῆς» καὶ κρατοῦσε τὸ σύζυγόν της κοντὰ της. Ὁ Ροβέρτος δὲ ὀπαυροῦσε μετὰ χαρὰ σὲ ὅλες τὴς ἀξιόσεις. Συγγενεῖς, φίλοι, συνήθειες, ἀσχολίαι, ἐξελιγόμενοι ὄλα μπρὸς σὲ μιά ἐπιθυμίαν τῆς Ἰσαβέλλας. Καὶ ὅταν ἡ κ. Βιλάν πῆγαινε στὸ «Σπίτι μετὰ τὴς Πασχαλιῆς», ἡ νέα γυναίκα, χωρὶς προσποίησιν, καθώρθωνε νὰ μὴ μὲν ποτὲ μόνη ἡ πεθερὰ της μετὰ τὸ σύζυγόν της.

Ἡ Ἰσαβέλλα συνάδευσε τὸ Ροβέρτο καὶ ὅταν ἀκόμα ἐκείνος πῆγε νὰ δῆ τὸ γέρον ἐφημέριον τῆς Ἁγίας Καικιλίας καὶ τὸν ἐξεβλάβο του, νεαρὸ ἀσθὲ Τρεμάρ, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀρξίει τους. Ὁ γέροντος ἱερέως, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγαν, εἶπε, σφιγγοντας δυνατὰ τὸ χερί τοῦ Ροβέρτου:

—Θὰ σὲ ζαναῖδὸ μιά ἀπ' αὐτῆς τὴς ἡμέρας δὲν εἶν' ἔτσι!

—Μάλιστα, κύριε ἐφημέριε.

Ἐξαγουρίζοντας πρὸς τὸ «Σπίτι μετὰ τὴς Πασχαλιῆς» μετὰ τὸ ἀμάξι τῶν Κερβάλ, ἡ Ἰσαβέλλα εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο γλυκειᾶς εἰρωνείας:

—Νὰ σ' ἐξομολογήθῃ θέλει ὁ ἐφημέριος;

—Ναί, Μπέλλα μου.

Ἐκείνη ἀνασάχθηκε τοὺς ὄμους τῆς ἑλαφρὰ καὶ εἶπε:

—Φτωχὲ μου φίλε, τί μπορείς νὰ τοῦ πῆς; Ἡ ζωὴ σου εἶνε ὑποδειγματικὴ... Σὲ ρωτᾷ, τί θὰ τοῦ ἐξομολογήθῃς;

—Τὸ ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἴσως! ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἄφησε νὰ τῆς ξεψῶνῃ ἕνα λεπτὸ γέλιο πρόσχαρον καὶ κάπως εἰρωνικό. Συγχρόνως ἔπιασε τὸ χερί τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἔφειξε τρυφερὰ:

—Α! ἀγαπημένε τρελλέ;... Μήπως ἀγαπάει κανεὶς ποτὲ πολὺ. Ἐξ ἄλλου σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μ' ἀγαπᾷς λιγώτερο... Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!... Καὶ δὲν θέλω νὰ πᾶς νὰ δῆς αὐτὸ τὸν ἐφημέριον...

—Μὰ, ἀγαπημένε μου, πρέπει...

—Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ εὐχαριστήσῃς ἐμένα... Μοῦ εἶπες μιά μέρα, ὅτι δὲν μπορείς νὰ μοῦ ἀρνήθῃς τίποτε... Εἴν' ἀλήθεια;

—Ἀλήθεια!

—Ἐ λοιπόν, θὰ μοῦ ὑποσχέθῃς ὅτι δὲν θὰ πᾶς νὰ δῆς τὸν ἐ-

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐγγραφε ἄρσεν ὀλόκληρες, ἐμπνευσμένους ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Ἰσαβέλλας...